

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Vita Et Honestate Canonicoꝝ, Et Alioꝝ
Ecclesiasticoꝝ Specvlvm**

Langhe-Cruys, Johan

Duaci, 1587

Quibus modis committantur simonia in beneficiaria prouisione. cap.iiii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63733)

Quibus modis fiat simonia in beneficiaria prouisione.

CAP. IIII.

Verum quia S. Tridentina Synodus decernit prædicto hoc decreto, eos, qui aduersus in illo comprehensa quavis ratione commiserint, teneri penes cõtra Simoniacos editis sacris canonibus, & variorum Pontificum constitutionibus, quas omnes renouat, non inutile, nec inconueniens fore arbitrariamus, si hic obiter, & generatim perstringamus, quibus modis cõtra prædicta Simonia committi possit, & qualis pena sacris canonibus & decretis Pontificum cõtra Simoniacos edita. Si quis igitur ad obtinendum aliquid ex supranominatis, puta, electionem, præsentationem, nominationem, institutionem, confirmationem, inuentionem, vel aliam prouisionem, siue admissionem, vel possessionem alicuius Ecclesiæ cathedralis vel beneficii, vel partè prouentuum, seu ad distributiones quotidianas, portionem, vel conuentionem vllam fecerit, que sit licite omnino cessare debent; nullius sunt momenti, & illicite censendæ sunt. Contrahitur enim Simonia, non modo cum pecunia ipsa in numerato proreuerentia datur, aut recipitur; vel de danda, & recipienda dicitur, vel expressè conuentum fuerit; verum etiã cum datur humanum obsequium, seruitium, fauorem, atque gratiam aliquam requirit, vel exigit: vel si quis dicat, facio vt facias: vt si promittat te eligere, & tu illum: vel si dicat, eligas meum nepotem nunc, & ego eligã tuum in ipsa electione. Nam & patruus, & nepotes sunt Simoniaci: vel si quis cõ conditione, vel pacto largiatur, non offerat bona sua, vt postmodum pro præbenda retineat, & in canonicum admittatur. Huiusmodi oblatio, vel receptio fieri non poterit sine vitio Simoniacæ, cum in talibus omnis pactio vel conuentio cessare debeat cõtra canonicas sanctiones. Si verò purè ac sine pacto, vel conditione qualibet offerat, rogans humiliter, in canonicum admittatur, & bona sua retinere liceat pro præbendâ, & clerici eiusdem Ecclesiæ purè consentiant, huiusmodi receptio fieri potest, licet que scrupulo Simoniacæ prauitatis. Si verò is, qui talem donationem facit, ea intentione ducatur,

H h iiii vt per

*Quibus modis
Simonia committatur in beneficiaria prouisione.*

a c. fin. Et ibi gloss. et DD. de transact. c. tua. Et ibi gloss. et DD. de simonia. c. ea que. c. si quis 1. 2. et 3. c. ex multis. c. fin. 1. q. 2. c. ego ostem. c. fin. 1. q. 6. c. cum super. de confess. c. veniens. 1. de testif. Et attestat. b. c. cum essent. c. ex diligenti. de Simon. et c. sunt nonnulli. c. quibusdam. c. pueri. 1. q. 1. c. c. tuas nos. et ibi gloss. et DD. de simonia. c. fin. de transactio. Roman. consil. 317. Rebuff. in concord. us. de elect. derog.

ut per temporalia bona, quæ offert, spiritualia vel adipisci: & clerici, qui cum in fratrem admittunt, non essent eum, nisi commoda temporalia percipere admittunt, sine dubio tam ille, quam illi apud iustum iudicem, (qui scrutator est cordium, & cogitationum)

^a d. c. tua nos. secretorum) culpabiles iudicantur.

Item, si quis ad ecclesiæ alicuius dignitatem vel luntate maioris partis Canonicorum electus, pascitur contradicentibus, quidam amicus electi, de ipsius conscientia, & voluntate turbata, ei, qui magister dicitur videtur certæ quætitatis munus exoluat, & traditio conqueſcat, profectò talis electus à communionis immunis non est. Idcirco sibi optime cogitavit si administrationem suæ dignitatis celeriter in te dimittat, memor illius verbi: Nihil prodigium, si uniuersum mundum lucretur, animæ verum

^b c. Mattheus de Simo. Matt. 16. & Luca 9.

trimentum patitur. Horribile quoque nimis est, quod in quibusdam ecclesiis pro personis ecclesiasticis ponendis, sive introducendis in ecclesiam, necnon & pro sepulchris, & exequiis mortuorum, seu aliis sacramentis quid requiratur. Putat autem plures ex hoc

^c c. fina. de consuetud. ca. cum haberet. de eo qui duxit in matris. quæ pol. authent. Vt nulli iudic. lic. hab. d. Sub. Alexad. 3. part. 1. ca. 7. e. c. cum in ecclesiæ. de Simonia. c. sicut. et c. qui studet. et c. cito turpem. 1. 9. 1.

In receptione ad possessionem Canonici nihil solvendum est.

legem mortis de longa inualuisse consuetudine solentur; non attendentes, quod tantò grauiora sunt, quanto diutius infelicem animam tenuerunt. Sed concilium Lateranense^d districtè prohibuit, ut de cætero fiant, vel pro personis ecclesiasticis in sedem, vel sacerdotibus instituendis aut sepulchris mortuis, seu aliis sacramentis conferendis, aliquid exigatur. Si quis autem contra hoc præsumperit, portionem cum Giezi se nouerit

Ex quo euidenter liquet, etiamsi prædictum Tridentini decretum factum non fuisset, tantum in receptione & admissione ad possessionem beneficiorum electos, seu aliter promissos nihil solvere debere Canonici, vel aliis personis eosdem ad illam receptionem, seu admittentibus: cum tam multa sint in officij constitutiones, quæ hoc ipsum expressè iubeant, quia sub obtentu cuiusquam consuetudinis reati

quatenus non potest: nec diuturnitas temporis dimi-
 nuerit, sed auget^a: Imò si quid hac causa receptū
 ad restitutionem obnoxium est. Nam sine graui sua
 periculo illud retinere non possunt^b.
 Si vero dicatur; illud, quod prædictis Canonicis tūc
 dicitur, hoc illis numerari, non pro beneficio, seu re
 sponsuali, sed pro examine literarū collationis, seu pro
 officio, receptione iuramenti, introductione in pos-
 sessionem, vel aliis negotijs eo tempore, causa prouiso-
 rum, tunc occurrentibus: Ad hanc excusationē R^{mus}.
 Dominus Episcopus Iprensis Martinus Rythouius sa-
 crae Theologie Doctor, & eiusdem celeberrimus quon-
 dam in uersitate Dilingana, & Louaniēsi professor,
 concilio Tridentino interfuit, & subscri-
 ptus, ad eam Decano & Capitulo respondit; quod pro
 stipendijs illicitum est eos pecunias recipere; & aperte
 aduersus decretis concilij Tridentini. Cuius decretis
 iudicando statuit; vt qui exhibitio iuris legitimo titulo,
 ad beneficiū possessionem admitti cupit, si qualitates
 ad ead beneficiū requisitas, faciat professionem fi-
 delitatis, & obedientiæ ex præscripto eiusdem concilij, eaque
 facta gratis admittatur, nec quicquam aliud exigatur,
 decem, vel recipiatur, quam quod fabricæ ecclesiæ de-
 betur. Id vero non excedat summam eorum quæ hacten-
 us erigi solent ab illis, qui ad possessionem similis be-
 neficij admittentur; tota que hæc summa, quæ ad fa-
 bricæ subsidia soluitur, quanta quanta est, ad vsus fa-
 bricæ soluitur, & realiter conuertatur. Ad pactum autem,
 quod tunc in initio residentia, alibi peracto stadio strictæ
 residentia soluitur, nullum canonicum, nec alterius be-
 neficij possessorem obligari voluit. Siquidem & illum
 iure pontificio prohibetur.
 Unde & Paschalis Papa^d: Si quis, inquit, obiecerit,
 ut consecrationes emi, sed res, quæ ex consecratione
 procedunt, penitus desipere probatur. Nam cum cor-
 poralis ecclesia, aut Episcopus, aut Abbas, aut tale ali-
 quod sine rebus corporalibus in nullo proficiat, sicut nec
 anima sine corpore corporaliter uiuit quisquis horum
 aliter vendit, sine quo nec alterum prouenit, neutrum
 in alterum derelinquit. Nullus igitur emat præbendā,
 vel

a c. non satis.
 de Simo.
 b d, c. veniens.
 c. de hoc au-
 tem. et ibi gloss.
 not. c. de sig. ad
 verb. v. restituat.
 d. tit. de Simon.

Rescriptum et
 statutum Res.
 Episcopi Ipren-
 sis super admis-
 sione in posses-
 sione beneficij.

Pactus seu co-
 uenium ratione
 admissionis in
 possessione sol-
 ni non debet.
 c. c. veniens ad
 nos. c. i. iaco-
 bus, et ibi gloss.
 Hosti. Panor.
 c. Felin. de
 Simo.
 d. in ca. si quis
 obiecerit. i. q. 3.
 Præbendā vel
 alia beneficia e-
 mendatio sunt.

H h v vel

a in ca. si quis
dator. 1. q. 3.
Præbende vox
tempore Grego-
rij in Ecclesia
visitari coepit.

b in ca. Salua-
tor. 1. q. 3.
c Matth. 24.

d 2. Corint. 11.

e Exech. 13.
f Rom. 8.

g Actor. 8.

Res ecclesie ob-
lata donū Dei
est.

h Sapient. 1.

vel ecclesiam, vel aliquod ecclesiasticum, nec post-
lum, nec pactum antea, nec postea pro huiusmodi
uat. Nam, vt D. Gregorius rescriptit^a omnibus
Episcopis: Si quis dator, vel acceptor Dei ecclesiarum
ecclesiastica beneficia (quæ quidam præbendæ vocant)
sub pecuniæ interuentu susceperit, siue dando
siue accipiendo vendiderit, à Simonis non caritur
perditione. Sed si perseuerans fuerit, perpetua
tur damnatione. Nam qui sub religionis obsequio
famulari voluerit; si quid accipit, & mercedem
& beneficio accepto frustratur. Rationis ergo
cogitur, quod iniuste receperit restituere, & non
turpis lucri gratia receperat, non tenere.

Urbanus vero Papa hæc tempora nostra præ-
Saluator, inquit, prædicat in euangelio^c circum-
culi pseudoapostolos & pseudoprophetas
multos seducere, & fideles suos in mundo
turos pressuras, sed tamen portas inferi non
ras. Proinde, vt ait Apostolus^d: oportet
vt qui probati sunt, manifesti fiant. Oportet
Propheta^e ex aduerso confurgere, & mutum
re pro domo Israël, & cum Apostolo^f per
lationes intrare in regnum Dei; quoniam non
dignæ passiones huius temporis ad futuram
quæ reuelabitur in nobis. Igitur quia in
quod tibi objicitur, vtrum vendere ecclesiasticum
Simoniacum sit; hoc simoniacum esse patenter
tur, ex hoc quod B. Apostolus Petrus ait
Pecunia tua tecum sit in perditionem, quia
donum Dei pecunia possideri. Donum quippe
Spiritus sanctus, & donum Dei est res ipsa
lata. Et si benè animaduertes, Simon Magus
fidem fictè accessit, non Spiritum sanctum, quod
indignus (quoniam, vt scriptum est^h, Spiritus
disciplinæ effugiet fictum) sed donum Dei
luit, vt ex venditione signorum, quæ per
rent, multiplicatam pecuniam lucraretur. Neque
stolus emptionem Spiritus sancti (quam bene
posse nouerat) sed ambitionem quæstus talis
ritiam (quæ est idolorum seruitus) in eodem

eccliam, & cum maledictionis iaculo percussit. Quis igitur res ecclesiasticas, & Dei dona, quæ à fidei- libus, & à fidelibus Deo donantur; quæque nobis gratis accipiuntur, & ideo gratis dari de- bent, propter sua lucra vendit vel emit, cum eodem nomine donum Dei pecunia possideri existimat. Ideo quæ non ad hoc, ad quod institutæ sunt, sed ad pro- priam lucra munere linguæ, vel indebiti obsequij, vel pe- cunie largitur, vel adipiscitur, Simoniacus est, cum pro quoque intentio fuerit Simonis, sola pecuniæ causa, uisoria uidelicet, id est, idololatria, ut ait Aposto- lus Paulus: Alioquin cur sancta Synodus Calchedo- nensis, Episcoporum procuratorem vel defenso- rem, vel quenuquam regulæ subiectum, adeo propriam ordinari prohibet, ut interuētores quo- rumque sceleris anathematizet; nisi quod eosdem Simoniacos iudicet? Quod si præfati milites ecclesiæ, & huiusmodi scelus taliter percipiuntur, nemo sa- pienter negabit non militantes ecclesiæ multo damnabi- lia esse hæc causam, id est, emptionis, vel venditio- nis decere percipi. Sed beatus antecessor noster Pa- tristicus libro de consecratione affirmavit, quod quisquis alterum vendiderit, sine quo alterum non pro- ceat, necum non venditum derelinquit; ac per hoc em, qui res ecclesiæ vendit, vel emit, Simoniacum esse intelligit.

Simoniacus quis sit.

a Coless. 3.

b Concil. Cal- chedo. cap. 2. et c. si quis Episco- pus. 1. q. 1.

c. si quis ob- iecerit. 1. q. 3.

Procuratoris nomine qui hic comprehendantur.

Defensoris.

Subiecti.

Spiritumsan- ctum vendere vel emere qui censentur.

In nomine verò procuratoris intelligit præfata Syn-odus quemlibet ecclesiasticarum rerum administra- tum, ut verbi gratia Præpositum, œconomum, vice- dominum: defensoris nomine, aduocatam siue castal- dum & iudicem. In subiecto verò regulæ Archipresby- tero, Archidiaconu, diaconum, canonicu, monachum, quicquid ecclesiastico micipatu officio. Quod verò in omni sanctum, quantum in se est, vendat, vel emit, & proposituram vel aliquid huiusmodi vendit, vel emit, Augustinum super Ioannem: O quot præpositu- miserunt. Alterum Præpositum habet Carthagi- nis Romanus: alterum in Mauritania Rogatus, alte- rum in Numidia ille, & ille: quos iam nec nomi- nare iudicimus. Circuit ergo aliquis emere columbam, v. a. u. s.

*Columba nomi-
ne quid hic de-
signetur.*

*Vnde poena vè-
diti: un eccle-
siae oblata colligi
possit.*

*a Isaiæ 56.
Matth. 21.*

*b d. ca. salua-
tor. 1. q. 3.
c. fin. 1. q. 3.*

*Caveat benefi-
cio, qui illud
pecunia sibi cõ-
pararet in aucto-
ritate.*

*d e. sicut de Si-
monia*

vnusquisque laudat præpositum suum quod vendit
Ecce venerabilis Augustinus de præpositura dicitur
ne agens, in nomine columbae sancti Spiritus veni-
nem, vel emptionem accipit, sicut & omnes lucra-
gelici capituli tractatores. Pensandum vero est, quo-
na mulctentur, qui iam Deo & ecclesiae suae obedi-
dunt, vel emunt, si cum flagellis à Deo temptati
sunt, qui quæ Deo erant offerenda vendebant, ut
bant. Si de offerendorum venditoribus, vel emen-
bus dictum est ^a: Vos fecistis domum patris mei
mum negotiationis, & speluncam latronum, quoniam
tur de ecclesiae iam oblatores venditoribus, vel emen-
toribus? Et ne quis insanus iam obijciat, memini
minum tam acerbè vindicasse, quia tunc illa oblatio
plo vendebatur, ecclesiastica verò res modicè
plum distrahuntur: Attende superius Augustinum
determinantem locum venditionis, vel emptionis
positorum, sed tantum indefinitè dicentem, quod
liquis emere columbam; vnusquisque præpositum
laudat, quod vendit: non adiciens in tempore
templum ^b.

Huc pertinet & illud Innocentij 2 decretum de
præbendis, decanatum, aut honorem, vel pre-
bendam aliquam ecclesiasticam, seu quodlibet lucrum
ecclesiasticum, vt puta chrisma, vel oleum
& cõsecrationes altarium, vel ecclesiarum, inter
te execrabili ardore auaritia per pecuniam acquiri
honore malè acquisito careat, & emptor, atque ven-
tor, & interuentor nota infamia percellatur, & in
pro pastu, nec sub obtentu alicuius consuetudinis
vel post aliquid exigatur, vel ipse dare præbendam
niam Simoniacum est: sed liberè absque dimissione
aliqua collata sibi dignitate atque beneficio possit.

Alexander verò Papa non ignorans, quod
moniacæ pestis sua magnitudine alios morbos
ita sine dilatione mox vt eius signa per aliquam
nam claruerint, de ecclesia Dei debere eliminari
repelli^d: Idcirco cum cognouisset hoc decretum
lum in ecclesia Lucensi inoleuisse, vt nulli vici-
rico quamuis religioso, quamuis scientia, & m-

penite, ecclesiasticum beneficium concederetur, nisi
et qui pro tanto pecuniæ munere illud emere studuisset,
in rebus dei super constitutionem edidit.

*a in c. ex mlti-
tis. 1. q. 3.*

Ego Alexander sanctæ Romanæ Ecclesiæ & Aposto-
licæ sedis Episcopus (imò minister indignus) tot &
tanta mala in multis ecclesiis, & maxime in Lucensi ec-
clesiâ ex iniqua cõcupiscentia fieri conspiciens, ne san-
guis iniquorum à districto iudice, de manu nostra re-
paratur, illa extirpare, & penitus eradicare decreui-
mus. Constituimus itaque & præsentis decreto firma-
mus (sicut olim nostri prædecessores fecisse noscuntur)

*Beneficia eccle-
siæ gratis &
absque vlla venalitate conse-
renda sunt.*

*O. Vtinam hæc
in beneficiorũ
collatione serua-
retur ratio.*
*Prouisi de be-
neficio nihil pro
eo postea dare
possunt.*

ut nullus deinceps Episcoporum beneficium ecclesiæ
(quod quidam canoniã, vel præbendam, seu etiam
curiam vocant) pro aliquo pretio, vel munere clericis
aut vniquam conferre; sed omnes ministros, & ser-
uitos ecclesiæ gratis, & absque vlla venalitate in san-
ctæ ecclesiæ studeant ordinare. Nec eligant in domo Do-
mini, quæ maiores sacculos pecuniæ conferant; sed eos,
qui moribus, & disciplina, atque scientia diuites pro
omnino suo ipsam valeant sustentare ecclesiam. Consti-
tuimus, & eodẽ modo firmamus, vt nullus cuiuscum-
que gradus clericus pro ecclesiæ beneficio aliquid au-
deat conferre, aut fabricæ ecclesiarum, vel donariis ec-
clesiarum, seu etiam quod pauperibus sit tribuendum;

*b. c. nõ est putã-
da. 1. q. 1. c. for-
mã. 14. q. 5.*

quæ recte scriptura) qui aliquid male accipit, vt bene
desuperet, potius grauetur, quàm iuuetur. Quod si ali-
quis diuinitus præceptorum, & animarum salutis im-
mortalis, præfatum beneficium ecclesiæ iniqua cupidi-
tate veluti vendere, vel emere temerario ausu præsum-
pserit, sicut in Chalcedonensi concilio definitum est;
gradus sui periculo eum subiaccere decernimus, nec mi-
nistrare possit ecclesiæ, quam pecunia venalẽ fieri con-
cipit, & insuper terribilis anathematis mucrone per-
cutatur (nisi resipuerit) ab Ecclesia Dei, quam læsit, mo-
re omnibus abscindatur. Urbanus verò quartus vel
quintus Papa pari diligentia studens hoc vitium ex ec-
clesiâ obfigare, hæc contra illud constitutionẽ edidit.

*c. Cano. 2. c.
c. si quis Epis-
copus. 1. q. 1.*

*d in c. 1. de Si-
mon. in extra-
uaga. commu.*

ne in vinea nostræ (licet insufficientibus meri-
tis) vitis custodiat, nascentes vepres, & spinæ adeo
conzelcant, quod speratam fructificationem ipsius
valeant

valeant impedire; diligentia nostra incumbit officio
 ut illas extirpare radicitus solerti studio procurare
 Sanè multorum fide dignorum relatione didicimus
 quod in nonnullis ecclesiis, monasteriis, prioratibus
 aliis locis religiosis tam virorum, quam mulierum
 dinum, regionum, & partium diuersarum, decessit
 & à canonibus reprobata seruatur abusus, quod
 personæ aliquæ recipiuntur ab eis ad obsecran-
 dularè, ipsæ temeritate præsumptuosa passus
 dia Capitulis, & conuentibus ipsarum ecclesiarum
 nasteriorum, prioratum, & locorum aut pecuniarum
 iocalia, seu res alias ipsis ecclesiis, monasteriis, pri-
 olatibus, & locis, seu præsentibus eis, ex statuto
 consuetudine (quæ corruptela est potius dicenda)
 compelluntur: ex quibus decori ecclesiastica, lau-
 culata religionis detrahitur. Quàm plures
 execratione huiusmodi criminis, quàm expectari
 re à sacra religionis proposito retrahuntur: ipse
 clesiar, monasteria, & loca famulantium Deo
 tis numeris remanent destituta, & in multitudine
 tibus fidelium scandalum generatur. Nos igitur

*Hac constitu-
 tione veteribus
 pœnis contra Si-
 moniacos editis
 noua et grauior
 adiungitur.*

morbo pestifero cupientes congruam adhibere
 lam, & aliis pœnis in talia præsumptis inflic-
 in suo robore duraturis, pœnam adijcere grauiorē
 vniuersis Abbatibus, Prioribus, Decanis, Pæpibus
 & magistris, necnon Abbatissis, Priorissis, alijs
 Prælatibus quouis nomine nuncupatis, & eorum
 libus quarumcumque etiam ecclesiarum, monasterio-
 rum, prioratum, domorum & locorum quorumlibet
 religionum, ordinum etiam militiarum tam exempto-
 rum, quàm non exemptorum, quocumque
 censeantur, ac Capitulis, & conuentibus, & singulis
 bus personis eorum, tenore præsentium auctoritate
 postolica (quamuis sit eis à jure inhibitorium) distul-
 inhibemus, ne tam à maribus, quàm à mulieribus
 lentibus ingredi eorum religionem, ecclesias, monas-
 ria, prioratus, domus seu loca in eandem personarum
 receptione, aut ante, vel post illam, quoscumque
 prandia, seu canas, pecunias, iocalia, aut res alias
 ad usum ecclesiasticum, seu quemuis pium usum
 de

*Pastus seu con-
 uenia pro rece-
 ptione in eccle-
 siam vel mo-
 nasterium solui
 non debent.*

decurat, vel deputanda directè, vel indirectè petere, vel
 eque quoquo modo præsumant, sed eas potius cum
 animosa pietate recipiant, ac in victu, & vestitu si-
 mularum personarum suarum ecclesiarum, monasteriorum,
 parochiarum, domorum, & locorum sincera charitate
 largiantur. Illa duntaxat, quæ persona ipsa ingredien-
 tes, & sponte, & plena liberalitate, omnique pa-
 tione cœlante dare, vel offerre ecclesiis, monasteriis,
 parochiis, domibus, & locis huiusmodi voluerint
 cum gratiarum actione licitè recepturi. Nos enim, qui
 ista cœlant, si sint singulares personæ, tam dantes,
 quam accipientes huiusmodi, excommunicationis; si
 Capitulum, vel conuentus fuerit suspensionis sententiis
 cœlantibus subiacere. A quibus (præterquam
 in articulo) absolui nequeant absque Sedis Apo-
 stolicæ specialia. Caterum personis illis vtrius-
 que quæ iam labe huiusmodi sunt fœdæ, earum
 præterea salutem, de benignitatis gratia eas liberantes,
 quod per suos locorum diocesanos hac vi-
 de datur a crimine huiusmodi, & nota infamiae in-
 de curata, auctoritate Apostolica absoluantur. Ca-
 terum proinde ipsi penitentia salutari imposita, de
 quædam discretioni videbitur expedire, & demum
 cum ipsi, vel in earum ecclesiis, monasteriis, priorati-
 bus, & locis licitè valeant remanere, misere-
 corditer dispensentur. Insuper erga personas illas, quæ
 in ipsius recipiendo aliqua cœtra canonicas sanctio-
 nes incurrunt, volentes nos reddere gratiosos,
 ista recepta huiusmodi, si ad communem vsum mo-
 nasteriorum, seu locorum eorum sunt applicata, ea ad
 vsum licitè cœcedimus retineri. Si verò ad spe-
 cialium vsum Abbatis, seu Abbatissæ, Prioris, aut Prio-
 rissæ, vel alterius singularis personæ retineantur, illa ve-
 ro precipimus in communi. Nulli ergo hominum
 hæc paginam nostræ inhibitionis, constitutionis,
 & præcepti infringere, vel ei ausu
 contraire. Si quis autem hoc attentare præ-
 sumserit, indignationem omnipotentis Dei, & bea-
 torum Petri & Pauli Apostolorum eius se noverit in-
 cursum.

*Quæ sponte, li-
 beraliter, &
 absque vlla pa-
 sione ecclesiis
 vel monasteriis
 ab ingredientibus
 donantur, recipi
 possunt. Penæ
 nona huius constitu-
 tionis cœtra Si-
 moniacos.*

Siquis

Obiectio.
*An concilium Trident. permit-
tat dari in ad-
missione ad pos-
sessionem, que ex-
cun que in usus
pios conuertuntur.*

Alia obiectio.
An tolerantia pontificum non excuset canonicos à Simonia.

*Responsio ad posteriorem quæ-
stionem.*
*a c. cū iam du-
dum. de præb.
gloss. in c. fin. in
verb. permis-
sit. dist. 3.*

*Responsio ad
priorem quæ-
stionem.*

*b c. 1. de eo qui
duxit. in matr.
ca. rursus. qui
cler. vel vouen.
c. Lugdunensis.
9. q. 2. et c. quod
quidam 1. q. 1.
c. Felin. in cap.
Iacobus. de si-
mon. alleg. d. c.
ex multis. Et
Panor. in ca. 1.
de Simon.*

*d gl. in c. cum
in ecclesia. c. ve-
niens. Et c. Ia-
cobus. de Simo.
et ibid. Panor.
Et Felin. qui
eandem mate-
riam pulchre tra-
ctant in c. cum
M. de confit.
nem Hostien.*

Si quis verò contra hanc Urbani, & prædicatorum Alexandri constitutionem obijciat; concilium Tridentinum tantum vetare, & prohibere illa dari in personis, seu admissione ad possessionem, que in usus non conuertuntur: Itaque videtur permittere, nullis dentur, quæ in usus pios conuertantur. Detur licitum, & Simoniacum esset, aliquid in admissionem possessionem à nouis Canonicis recipere, illud tantum à Pontificibus, & Episcopis non fuisse tolerantiam circa sciendum quod multa per patriciam Superiorem tolerentur, quæ, si deducta essent in iudicium, esse iustitia non tolerarentur. Deinde nouum iuris axioma; multa tolerari facta, quantum sint, ne fiant. Caterum tolerantia Superiorum non excusat aliquos; quia habent conuertuntur Alexandri Papæ constitutionem allegans, ad concilium Tridentinum pertinet, & obseruandum, per illud non simpliciter & generatim in præmissis dari quæ in usus pios conuertenda; sed mandat Episcopis, & cumque huiusmodi in usus pios non conuertuntur, que ingressus eos, qui Simoniacæ labis aut auaritiæ suspicionem habent, fieri non permittuntur, que diligenter de eorum institutionibus, & institutionibus super prædictis cognoscant, & illas quas vt laudabiles probauerint, exceptis, reprobas abijciant & aboleant.

Canonum verò interpretes tradunt non velle, ut statum, vel statutum, quod aliquid soluitur a reprobis recipiendo in Canonicum, etiamsi illud conuertatur in usus pios. Atque hanc suam sententiam confirmant per prædictas Alexandri, & Urbani constitutiones. Consuetudinem verò requiritent, non datur conuertendum in usus pios, valere autem non conuerteretur à Canonicis in usus proprios. Si ex statuto impositum sit onus præbendæ in cultus diuini, illud valere quoque dicunt. Si statum sit statutum, vel cōsuetudo super præmissis

Et Ia. And. in cc. supra alleg. Syluest. in verb. simonia. Et

nes, tunc nihil debet à recepto, vel recipiendo exigi, cum conuertendum in diuinum cultum, vel vsus alios pio. Quocirca R^{mus} noster Dominus Episcopus Iprensis, atque rescripsit quibusdam decano & capitulo se non permittere, vt nouam ordinationem, in gratiam eorum, qui ad beneficii sui possessionem admittunt, licet ad fabricæ quidem vsus facerent; nisi rationibus sibi antea communicatis, & à se approbatis. Nihilominus si fabrica parum haberet, & multis indigeret, permisit, vt sublatis & planè abrogatis his, quæ Canonice pro receptione ad possessionem, & pro pastu solui solent, constitueretur rationabilis summa soluenda ad subsidium oneris fabricæ, etiã vsque ad sex libras prosum, modo ea solutio fieret de fructibus beneficii primo quoque tempore cessuris post vacationem, prædecessori in possessione eiusdem beneficii non obstante. Noluit tamen dici, quod summa, destinata pro pastu, conuerteretur in vsum fabricæ, propterea quod exigere pastum apertè vetitum esset, etiã sub pretesto. Sed pro causa solutionis allegaretur illius tenuitatis proventus, & onera graua. Ad tollendum verò, & corrigendum abusum supradictum, qui in admissio- ne ad possessionem Simoniacæ vel auaritiæ suspensionem habet, insignem desuper constitutionem edidit Pius Pa- pa V. quam hic subiungimus.

Io. And. in d. c. cum in ec- clese. Io. Turn- hou. Driedo. de liberta. Christ. lib. 1. cap. 11.

Rescripto privilegiorum, & statutorum, quod fructus benefi- ciorum primi anni, aut alterius temporis, ex quo vacarunt, capiat Capitulo, vel alij loco. Qui verò sunt concessi fa- bricæ, seu sacristiæ, seu pio vsui ultra semestrem, deinceps sint capere domatia, reliquum capiat beneficiatus. CAP. V.

**PIVS V. EPISCOPVS SERVVS SER-
VORVM DEI AD PERPETVAM
rei memoriam.**

Verum nimis, & incommodū arbitramur, quod ecclesiarum ministri in ijs, quæ ad ipsorum sustentationem suppeditantur, dispendia patiãtur. Quia cum ad hanc rem, simulque prohibendam ab Ecclesia Dei auaritiæ prauitate editas antehac sanctio- nes auctore satis esse intelligimus, nouæ constitutionis

ii subli.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN